

Náš Život

Advent 2014
č. 22

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Sedmihlásek

Hudebníci rozezněli rokytnický kostel

Rozhovor

Antonín Brzek

Významný psycholog
věrný harrachovské farnosti

Poutě

Pěšky i dopravními prostředky putují naši farníci
nejen za působištěm kněze Toufara

Naše mládež a děti

Vedoucí si předávají štafetu

Sv. Anežka

Ochránkyně naší země

Drazí přátelé, příznivci, přispěvatelé a čtenáři časopisu!

Slavnost Krista Krále nám zakončila liturgický rok. Nastávající advent je časem očekávání a chválení Pána. Doufám, že toto již 22. číslo Našeho života Vám přinese spoustu hezkých chvil s farností v adventu. Je plné Vašich zážitků, vzpomínek, pozvánek i svědectví. Mám velikou radost, že se Vás zapojilo tolik - 21 lidí se podílelo na obsahu a podobě časopisu, který právě čtete. To je vážně skvělé! Díky, díky! Jen tak dál!)

Zvláště bych chtěla poděkovat panu faráři, který se podílel na velké části obsahu vlastním příspěvkem nebo oslovením farníků, paní Holubcové za pohotovou korekturu a Jirkovi Markovi za grafické zpracování také Vám - autorům článků a čtenářům.

K minulému dílu jsme přikládali anketu. Jsme vděční všem, kteří věnovali čas na vyplnění a sdělení názoru redakci. Sešlo se 21 dotazníků. Vaše připomínky byly věcné a nápadité (projevili jste více zájmu třeba o zajímavosti v církvi, zprávy z Vatikánu, světové církve, diecéze...) Věřím, že se nám podaří Vaše přání a nápady v dohledné době do časopisu vnést.

Děkujeme taktéž za povzbuzivá slova a hodnocení.

Přeji Vám, aby pro Vás byl advent požehnaným časem klidu a toužebného očekávání našeho Spasitele.

*Za redakci časopisu
Veronika Palmová*

Vánoční pořad bohoslužeb

Středa 24. 12. - Štědrý den - „Půlnoční“

Rokytnice/Jiz.	16:00
Harrachov	18:00
Jablonec/Jiz.	22:00
Poniklá	24:00

Čtvrtek 25. 12. - Slavnost narození Ježíše Krista

Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	15:00
Rokytnice/Jiz.	17:00

Pátek 26. 12. - Svátek sv. Štěpána

Jablonec/Jiz.	8:30
---------------	------

Sobota 27. 12. - Svátek Sv. Jana - evangelisty

Rokytnice/Jiz.	18:00
----------------	-------

Neděle 28. 12. - Svátek Svaté Rodiny

Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	15:00

Čtvrtek 1. 1. - Slavnost Matky Boží Panny Marie

Rokytnice/Jiz.	8:30
Jablonec/Jiz.	8:30
Poniklá	10:30
Harrachov	14:00

Mimo uvedené termíny bohoslužby NEBUDOU

Nedělní program bohoslužeb roku 2015

Harrachov	sobota	18:00
Rokytnice/Jiz.		8:30
Jablonec/Jiz.		10:30
Poniklá		17:00

Přátelé Boží,

každá loď má svůj přístav, poutník svůj cíl, rostlina svůj květ a člověk svého Boha. Křesťanům, kteří chtějí bezpečně plout k věčnosti, nabídl Bůh loď své církve v čele s kapitánem – papežem, které slíbil, že ji nikdy neopustí. Pro mě je to jeden z hlavních důvodů, proč jsem si zvolil loď církve. Ne proto, že je církev svatá (jak by mohla být, když tam jsou takoví jako já, a to ještě nejsem nejhorší), ale proto, že sám Bůh slíbil, že bude s církví a v církvi. Tato loď má své paluby a kajuty – farnosti, ve kterých žijeme svůj život a pro které žijeme svůj život. Tím, že rozvíjíme život svůj a tak i život svých farností, se podílíme na pevnosti lodi a jistotě její plavby.

V čase adventním, kdy můžeme a máme rozpoznat dveře, které nám Bůh otvírá a nabízí, abychom nestáli na místě, ale kráčeli dál, poutník života lidí potkává a zahovoří s nimi. Zastaví se a nechá se poučit nebo poučí druhé. Spočine nad krásou Boží rozmanitosti a poděkuje za svoji jedinečnost. Mnoho „věcí“ přijímá a mnoho „věcí“ nabízí. Až nakonec spočine v cíli svého života – náruči Boží.

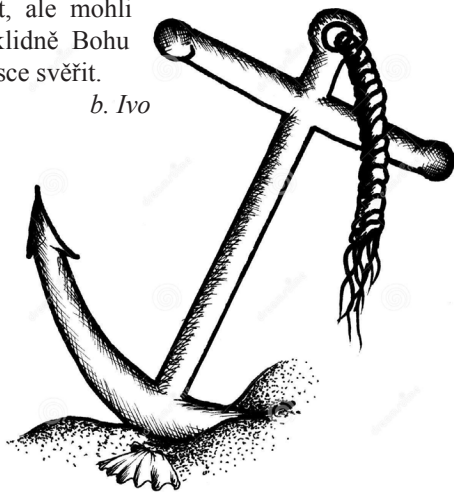
Děkuji těm, kteří v našich farnostech žijí. Žehnám všem, kteří pro naše farnosti tělem i duší žijí. Chtěl bych povzbudit ty, kteří se bojí

o něco víc pootevřít dveře k člověku i k Bohu. Ujišťuji všechny, že na co člověk nemá, Bůh hravě zvládne.

Lidé čekali Boha v chrámě - On byl v chlévě. Lidé vyhlížejí Boha ve zjevení - On je v člověku. Lidé hledají Boha v minulosti - On k nám přichází z budoucnosti - věčnosti.

Přeji Bohu i nám co nejvíce vzájemné přítomnosti, abychom už nemuseli namáhavě věřit, ale mohli se klidně Bohu v lásce svěčit.

b. Ivo

PS: Trpělivost růže do života vnáší, netrpělivost věnce na hrob přináší.

Střípky bratra Iva

Sčítání věřících

Na přání našich otců biskupů proběhlo v nedávném čase sčítání v kostele. U nás si stojíme takto:

Kaple Domova důchodců	10
Harrachov	21
Rokytnice nad Jizerou	25
Jablonec nad Jizerou	26
Poniklá	36

Technická poznámka:

Při prosbě kněze, ať ministranti spočítají věřící v kostele, padla praktická otázka ministrantů: A jak je poznám?

Modlitba

V čase adventním se vše chystá na příchod Pána. Svět, který nás obklopuje, ale asi jen stěží myslí ten stejný příchod protkaný Božím zázrakem, lidským očekáváním a spásou.

Draží přátelé, nesmutněte z konzumní společnosti a pokuste se jí sami nepodlehout.

Raději vnesťe do svého každodenního života nějakou tu dětskou zvědavost, radost a očekávání, co ve Vašem srdci asi učiní příchod Pána letos...

Přijď a buď mým hostem

(Inspirační modlitba z knihy Youcat)

Přijď pane, a v domě mého života nastanou Vánoce.
Bydleli tu před tebou už mnozí,
zatímco pro tebe už nezbývalo místo.
Otvíral jsem své dveře hostům,
kteří znečistili a zpustošili můj dům.
Někdy už jsem ztrácel chuť
žít v tomto domě svého života.
Přijď a zabydli se v těch pustých místech,
naplň můj dům svým světlem a přítomností,
vstup i do těch nejzastrčenějších,
zapomenutých komůrek hříchu.
Přijď se svým zázrakem pokoje
a zůstaň u mě navždycky.
Amen

Bernhard Meuser

Přečetli jsme a doporučujeme

Milan Balabán: Kořeny a květy biblických pojmů

(Vydalo nakladatelství EMAN, Benešov 2012)

Autor knížečky nechává rozvinout či vykvést obsah několika (cca 40) duchovních pojmů, mnohým již notoricky známých, velmi neobvyklým způsobem.

Na konci každého pojmu je zároveň několik pozvání k drobnému krůčku ke změně myšlení, slov a postojů života.

Pozvánka citátem:

„Miluj svou zemi zdravě a dravě, vždyť ona je Tvou i Boží zemi. Jsi Adam z Adamy – Zemák ze Země, který žije Božím duchem. Proto oživuj zemi, aby žila, ty pak, abys na ní mohl žít v plnosti lidství i Boží.“

Např. Věřit – vstupovat do budoucího.
Hubnutí duše přináší souchotiny těla.

Pozn.: Vhodné k adventnímu či vánočnímu rozjímání...

P. Ivo

Farní pout' do Želivi a Číhoště

Jménem svým, ale jistě i dalších účastníků, děkuji P. Kvapilovi za zprostředkování krásných zážitků při naší zářijové autobusové pouti do Želivi a Číhoště. Vidět želivský chrám naplněný snad do posledního místečka je pro nás z Rokytnice, Jablonce, Poniklé či Harrachova samo o sobě zážitkem. Hlubokým zážitkem byly však hlavně obřady, celebrowané panem biskupem Vokálem a řadou koncelebrantů.

Po dopoledních obřadech nás zaujala i prohlídka části klášterní budovy, spojená s výkladem pohnuté historie kláštera. Za zmínku stojí zejména zřízení internačního tábora pro kněze a řeholníky v prostorách kláštera v padesátých letech. Atmosféru této doby přibližují dokumenty, vystavené v prostorách chrámu. Pro mladé je to už jen varující historie, ale pro nás, dříve narozené, jsou to události našeho života.

Po odpoledních obřadech (s drobným narušením stávajícím mikrofonom) následovala cesta do Číhoště. Skláním se před hrdinstvím pátera Toufara a řadím ho k našim národním

světcům, i když na oficiálním uznání se ještě pracuje. V Číhošti jsem byl vícekrát, ale poprvé se mně podařilo vstoupit do kostela, který je pro naši církev významnou památkou, a dokonce hovořit s přímou účastnicí tehdejších událostí.

Zpáteční cesta, vedoucí krajem mého dětství, byla zpestřena střetem vysokého autobusu s nízkými podjezdy, ale snad ke škodám na autobusu či podjezdech nedošlo. Celá pout' se všem účastníkům jistě velmi líbila, škoda jen, že se nepodařilo využít všechna místa v autobusu. Na závěr si neodpustím prozradit ještě jednu skutečnost, pro kterou jsem se pouti rád zúčastnil. V případě Želivi jde pro mne o velice osobní záležitost - před osmdesáti lety tam v sobě našli, v rámci eucharistického sjezdu mládeže, zalíbení jistý František a jistá Mařenka, kteří se po návratu zasnoubili a o čtyři roky později se stali mými rodiči.

Zdeněk Cimpl

Pozvánka

Kam zajít na Nový rok?

Srdečně Vás zveme na

Novoroční koncert

1. ledna 2015 v 17h

*Na programu: Bach, Mozart, Dvořák, Debussy, Koály, Vídeňský...
...se zamyšlením nad plynutím času...*

Kostel sv. Václava v Harrachově

Bohoslužba s našimi biskupy a kardinály

V rámci plenárního zasedání České biskupské konference se nám naskytla možnost slavit letošního 7. října mši svatou v kostele sv. Petra ve Špindlerově Mlýně společně s nejen českými a moravskými biskupy, ale i s jejich hostem z Irska.

Kdy a kde máme takovou mimořádnou příležitost připojit se ke společnosti dvou kardinálů, 14 biskupů a generálního sekretáře ČBK? Bohoslužbu celeb-roval Mons. Jiří Paďour. Promluva Mons. Pavla Posáda byla plná myšle-nek o svobodě, vlastních zkušeností s ní a inspirací, jak ke svobodě dojít. Řekl mimo jiné, že poslední hradbou na cestě k plnosti života je smrt, která je nej-větší mírou svobody, jakou můžeme dostat.

Bohoslužba byla navíc výjimečná tím, že Mons. František Radkovský slavil 75. narozeniny a další oslavenec – 85-letý místní kostelník a mistr včelař věnoval všem biskupům produkty svých včel.

Přičtu-li k záplavě šarlatu kolem obětního stolu i dva místní kněze, jáhna, kostelníka a ministranty, byl poměr sil v presbytáři a lodi

kostela téměř vyrovnaný. Jazýček vah ve prospěch věřícího lidu vychýlili pouze dva kojenci, kterým se dostalo požehnání do života od nejmé-ně poloviny biskupů a krátké individuální promluvy od kardinála Dominika Duky.

Olga Marešová

Večer při svíčce v harrachovském kostele

Setkání s nejlepšími plody ducha Rabinra-nátha Thákura, bengálského básníka, prozaika, hudebního skladatele, malíře, pedagoga, filo-zofa, propagátora nezávislosti Indie, hlasatele sbližování Východu a Západu a prvního nose-tele Nobelovy ceny za literaturu neevropské-ho původu, při svíčce v kostele sv. Václava v Harrachově bylo velmi příjemným kulturním zpestřením prvního listopadového nedělního podvečera.

Pořad nesl název „Česání ovoce“ podle umělcova díla, z něhož se mj. rovněž četlo. „Thákur několika jednoduchými slovy doká-zal postihnout nejvnitřnější prožívání lidského bytí, jeho básně vyjadřují spřízněnost všech kultur a skrývají v sobě tiché poselství, že čas česání ovoce čeká každého z nás“, uvedla ko-morní divadlo Magda Jarošová.

Nabízím pro ty, kdo neměli čas nebo mož-nost představení shlédnout, malou ukázkou:

„Když jsem byl mlád, byl můj život jako květ, květ, který dává několik plátků ze svého nadbytku, když přijde jarní vánek prosit k jeho dveřím, a nepocítí ztráty.

Nyní, na sklonku mého mládí, je můj život jako plod, který nemá co šetřit a čeká, aby se obětoval úplně s celým břemenem své sladkosti.“

Dílem a životem Thákura provázela Vác-lava Benešová, verše přednášeli Magdalena Jarošová a Josef Hejral, zpěv provedla Mí-lena Jelínková a loutnou vše dobarvoval Jiří Jelínek.

Olga Marešová

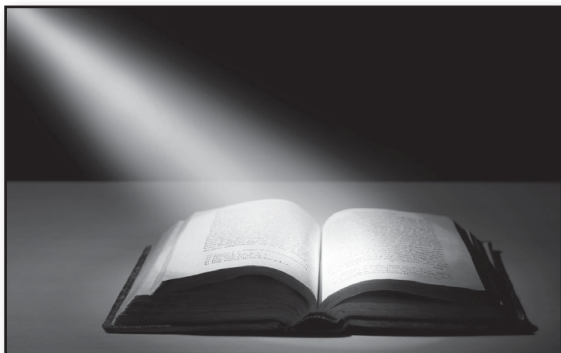
Bible a Korán

Dne 4. 11. se v erbovním sále jilemnického zámku konala další akce klubu Betanie ČKA, tentokrát na zajímavé a v dnešní době aktuální téma Bible a Korán. Přednášejícím byl doc. Pavel Hošek, Th.D., vedoucí fakulty religionistiky Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, ředitel ČKA, kazatel Církve bratrské. O některé postřehy z této přednášky a následné diskuze bych se chtěla s vámi podělit.

Velmi poutavým způsobem jsme se dozvěděli základní informace o vzniku Koránu a jeho autoru Mohamedovi, který začal veřejně působit v r. 610, ve svých čtyřiceti letech. Mohamed přináší arabskou adaptaci židovsko-křesťanského monoteismu; nechtěl vytvořit nové náboženství. Korán psal pro tři okruhy adresátů (arabští soukmenovci, židé a křesťané), jejichž víru v jediného Boha chtěl očistit. Kázání pro ně měla dva hlavní body: 1. **obrátit se**, 2. obrátit se **rychle**, protože se blíží konec dějin – Boží soud.

Psát začal Mohamed poté, co přijal zjevení shůry zprostředkované archandělem Gabrielem, začínající slovem „přednášej“ - podle něj dostal Korán svůj název. Ve velké úctě měl proroky, které Bůh posílá i přes zatvřelost a odpor lidí vždy v těžkých dobách. V tom vidí Mohamed paralelu se svým životem, kdy i jemu jako proroku se lidé vysmívali či ho ignorovali.

Korán není uspořádán chronologicky, je to soubor kázání sestavený podle velikosti kapitol. Reaguje na biblické texty a opravuje je; hlavní postavy z Bible se objevují i v Koránu. Židy a křesťany považuje Mohamed za své bratry a přátelsky je napomíná. Židům vytýká jejich **morální vlastnosti** - jsou pyšní a zatvřelí a nedokáží přijmout nežidovského proroka. Křesťany chválí, ale vytýká jim **bludné učení** – pochybili, když začali ctít Ježíše jako

Božího Syna (podle Mohameda je Ježíš pouze velký prorok; s Biblí se shoduje v tom, že se narodil z Panny, ale nebyl ukřižován, nýbrž vzat do nebe podobně jako Henoch či Eliáš). Rozdíl je i v chápání života člověka z víry - křesťanství klade důraz na zvnitřnění, na srdce člověka, kdežto v islámu jsou skutky důležitější než to, co si člověk myslí a co má v srdci.

Mohamed chtěl, aby lidé žili v míru a toleranci vůči druhým – zlo a násilí nelze odstranit bojem. Bůh nás úmyslně nestvořil jako jeden národ, aby nás zkoušel. Vedle sebe žijí lidé různých vyznání, což nás má naučit toleranci a pokojnému soužití. Nemáme hledat a násilně napravovat to, co nás rozděluje, ale naopak stavět na tom, co nás spojuje – **víra v jediného Boha**. Ti, co šíří nepokoje v současné době, nejsou praví muslimové a nežijí svou víru tak, jak doporučuje Korán.

Korán mají muslimové ve velké úctě. Je to posvátná kniha, která je Nestvořeným Božím Slovem (v křesťanství se Slovo stalo tělem – Jan 1:14, v islámu knihou). Učí se ji zpaměti, ukládají ji na důstojné místo ve svých domovech, mladí ji mají uloženou v mobilech, aby ji měli stále po ruce. Možná to je jedna z věcí, která je pro nás hodna následování – mnoho z nás nevěnuje studiu Bible tolik času a tak velkou pozornost a úctu, jakou by si tato Kniha zasloužila.

Eva Holubcová

Na půdě půdy v předvečer Svatováclavské pouti do Harrachova

Jsme vždycky rádi, když se můžeme účastnit života „našich“ farností, ale to, co nás čekalo na půdě půdy harrachovského kostela, bylo nečekané. Místo, kde se za průměrně dlouhou dobu nastřádal nadprůměrný nepořádek, bylo pracovitými farníky vyklizeno v podprůměrném čase. Otec Ivo si myšlenku přivezl z cisterciácké katedrály v Sedlci u Kutné Hory, kde se chlubí tím, jak umí na půdě uklidit. Vymyslel, že by bylo dobré ukázat, že i Harrachováci umí před poutí vygruntovat a ještě domyslel, jak vdechnout nový život půdě půdy, jak probudit dočasně spící předměty. Na půdě půdy se potkala a spřátelila tři Srdce Zvonů, pak Skleněný Zvon (trošku nemocný, s pošramoceným pláštěm), Ornáty (celá rodinka moc hezky vyšívaná), Liturgické Knihy, Vysoké Obrazy evangelistů, pět Obrazů německé Křížové Cesty aus Rochlitz, Velikonoční Paškály a pak Dřevěný Kladkostroj,

ztýrané Tělo Ježíše Krista, které doprovázejí čtyři andělé, Procesní Lampy a Prapory (trošku de modé, ale když s nimi poutníci tolik ušli a zažili).

No nedivte se pronesím vás, že z takové prima společnosti se nechťelo nikomu domů. A tak na půdě půdy vyslanci našich farností zůstali, zatímco my jsme domů museli. Určitě nám brzy či později přijde pozvánka od harrachovských. Moc se těšíme!

*Vaši „Pražáci z Jičína“
Jana a Richard Konířovi*

Žehnání aut v Rokytnici nad Jizerou

Je 13. neděle v mezidobí ráno a v rokytnickém kostele se chystá mše svatá s žehnáním aut. Zároveň budou začínat prázdniny, kdy všichni hodně cestujeme a tak mít auto „v cajku“ po všech stránkách je určitě moudré. A tak se dostavil každý, komu na tom záleželo.

Velmi napínavé bylo parkování v blízkosti kostela, hlavně pro velká auta. Přijel i kamion, který málem zbořil kostelní zidku, ale řidič to vybral na milimetr přesně a s bravurností – tak to zídka ustála.

Půl hodiny před začátkem se ministranti střídají u kostelní brány a radí řidičům, kde

mají parkovat. Krom parkování bylo připraveno i občerstvení, aby slavnost měla všechny „znaky“ slavnosti.

Mše začínala v 9:00. Po ní jsme šli ven, kde se žehnala auta. Aby byla trošku zábava, tak Ivoš - pan farář - kropil i řidiče, takže jsme se i hodně bavili.

Po požehnání vozidel bylo občerstvení a zábava. Děti se mohly povozit na ponících nebo si prohlédnout kamion a velorex.

Po mši svezl Ivoš kamionem skoro všechny děti. Děkuje.

Tadeáš Vagenknecht, 12 let, Praha

Spolčo nad Jizerou na cestách

Jako každý rok, vyrazilo i letos našeho společenství mládeže na společný výlet. Pro letošní léto bylo cílem výletu České Švýcarsko.

Vyrazili jsme brzy ráno 17. července 2014 z jabloneckého náměstí a přes Děčín jsme autobusem přijeli do Arnoltic. Arnoltice jsou malá obec zasazená do chráněné krajinné oblasti Labské pískovce. Hned první den jsme se ubytovali na místní faře a šli si prohlédnout okolí. Kromě místního kostela, který byl celkem v zachovalém stavu, a pěkné farní zahrady s ohništěm toto místo nebylo nijak zajímavé – klasická severočeská vesnice. Ještě téhož odpoledne jsme vyrazili na odlehlou skalní vyhlídku Belveder. Cestou jsme mohli pozorovat krásnou přírodu a četné pískovcové skalky. Samotná vyhlídka byla též z pískovcového masivu a byl z ní krásný výhled na Labe. Při cestě zpátky byly vidět rozsáhlé borové lesy a také pole s hráškem.

Druhý den jsme se dopravili autobusem do centra Děčína. Zde jsme po kratší procházce centrem města vyšli na vyhlídku Pastýřská stěna, která se tyčí nad Labem a děčínským zámkem. Poblíž vyhlídky je zoologická zahrada, v níž

byla viděna různá zvířata - největším lákadlem zahrady byla dvojice medvědů grizzly. Zaujala nás ale i smečka bílých vlků, kotě kočky divoké nebo i veverka. Po obědě jsme navštívili ještě akvárium. Protože bylo ten den velké vedro, rozhodli jsme se, že se vykoupeme v místním koupališti.

Na třetí den byl uspořádán celodenní výlet do národního parku České Švýcarsko. Ráno jsme se linkovým mikrobusem svezli do Hřenska. Zde jsme nemohli vynechat návštěvu soutěsek říčky Kamenice, které

lze zdolat pouze na loďce. Následovala túra skalním městem až k dominantě Českého Švýcarska - k Pravčické bráně. Po odpočinku, svačině a kochání se výhledy do pohádkové okolní krajiny následoval návrat do Arnoltic. Protože se nám ale na autobus nechtělo čekat, šli jsme pěšky. Celkem jsme tento den ušli téměř 25 km.

Poslední den našeho výletu jsme po ranním úklidu fary vyrazili do sousední vesničky Růžová. V místním nově opraveném kostelíku

j jsme navštívili nedělní mši svatou a následně vyrazili autobusem domů.

Jan Polanecký a Jirka Marek

V Na společné cestě

Den, na který se nezapomíná

Uplynulo jen pár měsíců od našeho velkého dne - přijetí svátosti manželství. Víme, že jsme se jeden oddali druhému a poté toho druhého přijali. Víme, že to byl nejkrásnější den našeho života. Víme, že to byla teprve startovní čára skutečného života. Víme, že až tímto obřadem jsme se stali člověkem, protože Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, teprve oba mohou tvořit pomyslný vrchol stvoření. Víme, že to je nelehký úkol a že sami bychom do toho nešli.

Víme, že jsme nedocenili tu ohromnou práci, kterou pro nás naše rodiny a přátelé v tyto dny udělali. A víme, že Bůh požehnal našemu rozhodnutí. Ovšem to je stále málo. Protože to, co skutečně víme, je jen, že toho o sobě víme tak strašně málo. A tak strašně málo rozumíme tomu tajemství, kterému se manželství říká. Máme jen víru, že to, co děláme, je Bohem požehnané.

Jirka & Anička

Kdo to tady vede?

Každý školní rok se v našem společenství mládeže volí nový vedoucí. Letos se měnila ochranná ruka také nad „Minispolčem“. Přečtete si něco o zkušenostech bývalých vedoucích a něco málo o nových vedoucích, Vojtovi Markovi a Honzovi Polaneckém. Ti totiž přebírají vedení po šikovných slečnách Barče Jínové a Radce Pluchové. Díky, holky, za Váš čas, energii, nápady a vše, co jste vložili do naší mládeže a Vám, pánové, přejeme Boží požehnání a energii do tohoto roku!

Honza Polanecký

Vedoucí Minispolča 2014-2015

Na začátku školního roku 2014/2015 jsem se stal novým vedoucím našeho „Minispolča“.

Pro tuto úlohu jsem byl vybrán snad proto, že již třetím rokem učím děti na prvním stupni. Schůzky se opět budou konat převážně v sobotu od 10 do 12 hodin na jablonecké faře. Na „Minispolču“ mohou děti očekávat hry, písňe doprovázené na hudební nástroje, témátka, výlety apod. Protože ještě upřesňuji s ostatními členy termíny, tak nemohu nyní říct, jaká bude pravidelnost našich setkávání. Každopádně bych chtěl, aby byly alespoň jednou do měsíce, dá-li Pán, tak víckrát.

Kontakt: honzapolanecky@seznam.cz

Radka Pluchová

Vedoucí Minispolča 2012-2014

Každý potřebuje někam patřit a nejlépe mezi skupinu lidí, kde mu rozumí, kde jsou lidé jako on. Proto jsme se rozhodli udělat pro naše malé ratolesti „minispolčo“, aby tu mohli najít kamarády, zábavu i Boha. Dostala jsem tu čest být vedoucí tohoto společenství. Díky dětem jsem pochopila spousty věcí, na které bych mezi dospělými těžko přicházela.

Tato funkce mě posunula zase o krůček dopředu a za to vděčím nejen „minispolčákům“, ale i „spolčákům“ jakožto pomocníkům při sobotních akcích. Velký dík také patří bratru Ivovi, který nás celou dobu „hlídal“.

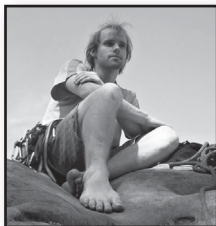
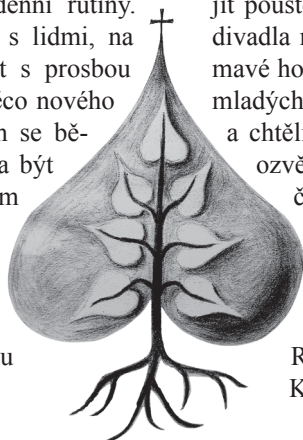

Bára Jínová

Vedoucí Spolča
2013-2014

Být vedoucí společenství mládeže pro mě byla ze začátku veliká zodpovědnost. Měla jsem strach, jak skloučím tuto činnost, můj

maturitní ročník a přijímací zkoušky na čtyři VŠ. Postupem času ze mě však stres opadl, čím dál více jsem si to užívala a na „spolču“ spíše odpočívala od každodenní rutiny. Byl to krásně strávený rok s lidmi, na které jsem se mohla obrátit s prosbou o pomoc, užít si zábavu a něco nového se dozvědět. Rozhodně jsem se během vedení „Spolča“ naučila být více zodpovědná, začala jsem si věci lépe plánovat a bohužel se o něco více rozvinula v duchovním životě. I přes počáteční váhání na tento rok i jeho zakončení opravdu ráda vzpomínám.

Vojta Marek

Vedoucí Spolča
2014-2015

Od malička vyrůstám ve věřící rodině, a tak jsem se jednoho dne stal členem Spolča nad Jize-

rou, a od té doby jsem jeho věrným členem.

Se „spolčem“ se scházíme zhruba jednou za čtrnáct dní a dá-li Pán, tak v tomto školním roce navštívíme kamarády z Nové Paky a ti nám snad návštěvu oplatí. Také bychom chtěli jít pouštět draky, vyjet si na koních, zajít do divadla nebo na bowling, pozvat nějaké zajímavé hosty či poznat nějaké jiné společenství mladých. Takže jestli jste z nějakého „spolča“ a chtěli byste nás blíže poznat, tak se nám ozvěte a něco „spácháme“. Bohužel hodně členů našeho společenství již pracuje v dalekých krajích a tak se nás mnoho už neschází. Proto jsi-li mladý, veselý a chceš poznat pár nových fajnových lidí, neváhej a navštiv nás. Rádi tě mezi sebe přijmeme.

Kontakt: vojtamarku@seznam.cz

Rokennickej sedmihlásek

Vzpomínám si, že když jsem byla malá a přišla do kostela, připadala jsem si jako na pohřbu... svíčky, květiny, sem tam nesmělé zašeptání, vážné obličejy, na kříži umučený Ukřížovaný... pak jedli Jeho Tělo a pili Jeho Krev... a nakonec zahřměly varhany!!! Ještě teď se mi vybavuje ten dětský pocit hrůzy... Dnes přicházím do kostela plného Života - úsměvů a vřelých stisků ruky... a na kříži visí nápis „BYL VZKŘÍŠEN“. Dnes přicházím do místa oslavy Stvoření a radostného dikůvzdání.

Z téhle mé životní zkušenosti vznikl nápad s koncertem sborečků jednotlivých farností jilemnického vikariátu - vždyť v době nejmodernější audiotechniky je v našich farnostech tolik úžasných zpěváků, zpěvaček i zpěváčků! Sborečků se 4. října v rokytnickém kostele sešlo sedm - sedm hlásek sedmihlásek z Harrachova, Jilemnice, Poniklé, Jablonce, Studence, Horních Štěpanic a Rokytnice. Všem, kteří měli strach z vystoupení, dodal na začátek odvahu pan farář Kvapil písničkou Sílu mi dej.

Pak se postupně se svým připraveným programem vystříдалo všech sedm sedmihlásek a nakonec si všichni společně zazpívali dvě písničky.

Náš koncert byl nádhernou oslavou Života, plný krásných písniček a milých setkání - a snad alespoň trochu naplnil přání, které je vepsáno uprostřed skříně rokytnických varhan: „Všechno, co má dech, ať chválí Hospodina!“

Magda Jarošová

Sedmihlásek pohledem účastníka

Když jsme s jilemnickým spolkem Vavříneček hráli letos o prázdninách na svatbě jedné naší kamarádky, přišla za námi Magda Jarošová s tím, že připravuje akci, na které by zahrála a zazpívala co nejvíc společenství z okolí Rokytnice. Docela se mi ten nápad zalíbil, ale v duchu jsem si pro sebe říkal, že to asi nebude zas tak lehké zorganizovat. Jako bych ale neznal Magdu! Se spolkem jsme kývli, že dorazíme a zahrajeme pár našich oblíbených písní. A byl jsem zvědavý, s čím přijdou přátelé z ostatních farností. Když jsem se asi týden před rokytnickým vystoupením bavil se svojí sestrou a její kamarádkou, jak se obě se svými společenstvími připravují a kolik už měli zkoušek, až jsem se lekl, abychom si vedle

nich s Vavřínečkem neutrhli pěknou ostudu. Když jsme v den koncertu přijeli do rokytnického kostela, už se to tam hbitě hemžilo muzikanty a zpěváky a já najednou tak nějak věděl, že se tahle akce prostě povede. Taký že ano - kostel se pěkně zaplnil posluchači, jedno vystoupení lepší než druhé, pohodová atmosféra, spousta krásných tváří, humor a nevybitelný náboj Magdy Jarošové i ochranná ruka pan faráře Kvapila. Takové byly moje dojmy z Rokennického sedmihlásku a určitě jsem zdaleka nebyl jediný, koho tohle setkání moc potěšilo. Díky proto všem, kdo mi k tomu nádhernému zážitku pomohli, ať už svým zpěvem, hraním, organizací nebo i tím, že zkrátka přišli.

Šimon Kraus

Tajemné ekumenické setkání

Bylo krásné červencové před-poledne. Stála jsem s maminkou a malou Sofií uprostřed františkovské návsi. Znovu a znovu jsem si v hlavě přehrávala páteční instrukce pana faráře: zítra - poledne - Františkov - náměstí - kaplička - překvapení. Zdálo se, že jsme v pravý čas na pravém místě. Skutečnost tomu však nenasevčovala, jelikož kromě nás na náměstí nebyla ani noha.

Nesmírně mě lákalo popojít o pár desítek metrů dál, kde se to u kravína lidmi jen hemžilo. Děti se honily okolo dřevěných soch, pivo teklo proudem, po větru voněly sejkory...

Najednou se celým údolím rozezněl zvon kapličky, až ve mě hrklo: „Tak pan farář si tam už zvoní a my si tady čekáme!“ Bez velkého rozmyšlení jsme nechaly náměstí náměstím a vyrazily do kopce za voláním zvonu.

Čím více jsme se blížily ke kapličce, tím silnější byla naše nejistota. Nejen, že u kapličky žádný zástup poutníků nestál, ale kaplička si zvonila jen tak sama od sebe.

Pocit, že jsme ve správný čas na správném místě, se už úplně vytratil. Nedalo mi to, a tak jsem začala z dlouhé chvíle uvnitř kapličky hledat nějaký ten špagát, kterým přece někdo musel ten zvon rozeznít. Vtom maminka zvolala: „Už jdou!“ V samém úleku jsem převrhla vázu s květinami na oltářičku a snažila se v rychlosti všechno zakamuflovat. Vyběhla jsem před kapličku a uviděla tři ženské postavy a kytaru kráčející k nám. Zanedlouho už seděly v trávě vedle nás a vzduchem se linulo: „Svou vlídnou lásku, dej nám ó Pane náš...“

A hle - tohle mohl režirovat jen Bůh: Na úpatí kopce se zjevila trojice: Cyril, Metoděj a Jan Hus! Opravdu vzácní muži, pomyslela jsem si, když za nimi cupitá i místní Spolek paní a dívek v hodobóžových šatech! A co víc,

i mnoho dalších poutníků za nimi šplhá do prudkého kopce.

V cíli se všichni ujistili o krásném počasí a slova se ujal Mistr Jan Hus. Hned v úvodu předeslal, že je jeho zvykem kázat i několik hodin v kuse. Když ale v očích poutníků uviděl odzbrojující radost z hezkého počasí, rozhodl se svou řeč zkrátit na lehkou půlhodinku. Jeho rozhodnutí s nadšením přijal opodál stojící Cyril, který se už nesmírně těšil na svůj psychologický rozbor Písma Svatého. Konečně se ke slovu dostal Metoděj a vědom si i on své půlhodinky, k lidu moudře pronesl pouhé: „Pokoj vám!“ A všichni jsme se radostně rozutekli za vonícími sejkorami, pivem a muzikou.

Anežka Máří Magdalena Marešová

Pěší pout' do Číhoště

Čtrnáct poutníků nejen z jilemnicka se již po sedmé rozhodlo vyrazit na pěší pout', tentokrát s hlavním cílem – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti.

Pout' jsme zahájili v úterý 12. srpna mší svatou v Semilech, kterou sloužil člen výpravy P. Vítek Jůza. Od semilského kostela jsme se společně vydali na 130 kilometrovou cestu.

Cíl prvního dne - Jičín. První úsek jsme sice dost stoupali, vyšli jsme až na poutní místo Tábor, ale pak už to šlo téměř po rovině.

Druhý den jsme vyrazili od jičínské fary do Vysokého Veselí, vzdálenost cca 17 km. Ve Vysokém Veselí nás očekával P. Pavel Rousek, který s námi slavil večerní mši svatou.

V ranních hodinách jsme pak vyšli směr Chlumec nad Cidlinou. Zde nás již vyhlížel a následně vřele přijal místní farář P. Pavel Seidl.

Na pátek vyšla nejdelší vzdálenost, a to z Chlumce do Sedlce u Kutné Hory. Ke katedrále Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele jsme dorazili okolo 19. hodiny. A protože právě dnes bylo 15. srpna, i přes únavu z náročné trasy jsme neváhali slavnost Nanebevzetí Panny Marie oslavit mší svatou.

Každý den jsme cestu odevzdávali do rukou Boha. Začali jsme ranními chválami, během dne pokračovali modlitbou růžence, litanii, písněmi.

Další trasa byla naplánovaná do obce Vlkaneč. A poslední den jsme došli do Číhoště ke kostelu, kde v letech

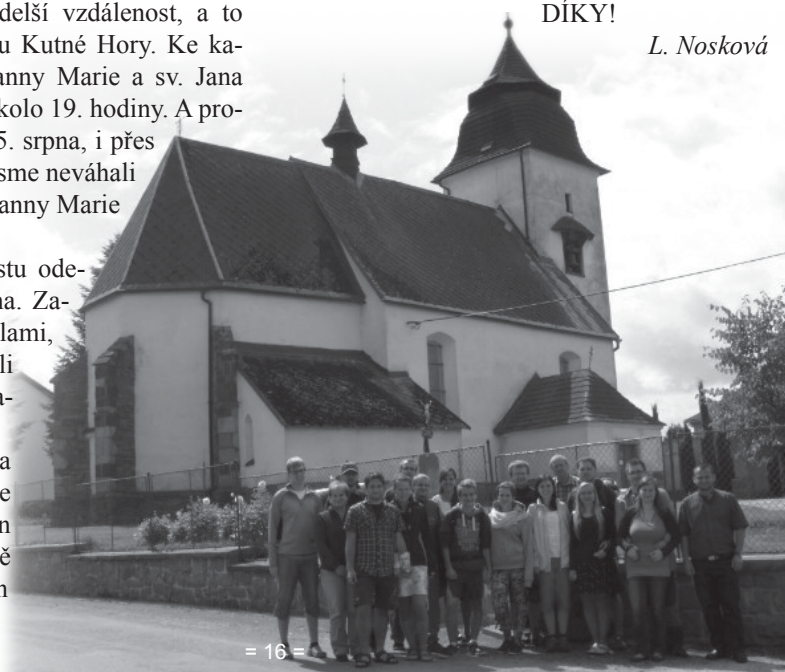
1948 - 1950 působil P. Josef Toufar.

Společně s farníky i s jinými poutníky jsme zde prožili poutní slavnost, po které jsme chvalozpěvem „Bože, chválíme Tebe“ poděkovali Bohu za to, že jsme ve zdraví doputovali, mohli projít tolika zajímavými místy, duchovně se obohatit a potkat se s dobrými lidmi.

Mé velké díky patří Matějovi Krausovi za organizaci celé poutě i všem spolupoutníkům.

DÍKY!

L. Nosková

Od svatořečení Anežky České a pádu totality uplynulo již 25 let

Letos si připomínáme 25. výročí od chvíle, kdy papež Jan Pavel II. dne 12. listopadu 1989 ve vatikánské bazilice sv. Petra svatořečil Anežku Českou. Pro mnoho lidí je tato událost pevně spojena s pádem komunistického totalitního režimu v Československu, neboť pouhých pět dní poté propukla na Národní třídě v Praze sametová revoluce.

Princezna Anežka Přemyslovna se narodila mezi léty 1205 až 1211 jako patrně nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a královny Konstancie Uherské. Poměrně známé jsou skutečnosti, že ji otec chtěl provdat za Jindřicha VII. Štaufského, krále Svaté říše římské, a později za anglického krále Jindřicha III. Plantageneta. Po smrti Přemysla Otakara I. dal Václav I. své sestře svobodu volby. Ta pak definitivně odmítla možnost stát se skrze svatbu královnou a rozhodla se pro řeholní život.

Anežka proslula zejména svojí dobročinností, milosrdenstvím a charitativní službou, zároveň však byla výraznou osobou politického, kulturního a společenského života. Mimo jiné založila Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou a nechala v Praze zbudovat klášter klarisek a minoritů (nynější Anežský klášter), jehož se stala první představenou. Anežka usilovala o osobní a nezištnou svatost s pokorou a láskou ve službě nemocným, chudým i spolesestrám. Byla velmi vzdělaná a dobře ovládala češtinu, latinu, němčinu a italštinu. Smrt Anežku zastihla 2. března 1282 a již tehdy ji provázela pověst světice. Blahořečena byla papežem Piem IX. roku 1874.

Od nepaměti se u nás tradovalo, že až bude Anežka svatořečena, bude v českých zemích konečně dobře. Zasluhu na pádu totality přičítá

sv. Anežce i kardinál Dominik Duka, který pronesl: „*Byla to opravdová víra, co spojovalo Jana Pavla II., Ronalda Reagana a Margaret Thatcherovou, tedy jakýsi duchovní a politický motor demokratizace ve světě a zároveň opora pro nesehnuté, kteří nepodlehli totalitním lžím. Společný zápas o svobodu nakonec vyústil v to, že u nás téměř milión občanů, věřících i sympatizujících, mohl přivítat na Letenské pláni polského papeže Jana Pavla II.¹ Nepochybuji o tom, že to byl zázrak, že to byl dar svobody, za který vdčíme Bohu a přimluvě sv. Anežky.*“

Pomoc sv. Anežky České krátce před svou smrtí připomněl také prezident Václav Havel, který ve

svému vzkazu napsal: „*Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25. listopadu 1989.² Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat...*“

Miloš Holubec

▲ Vyobrazení Anežky České v tzv. Oseckém lektionáři z konce 13. století

Zdroje: Tisk.cirkev.cz

Wikipedia.org

- 1) Míneň první návštěva papeže Jana Pavla II. v Československu v dubnu 1990.
- 2) Dopoledne tohoto dne sloužil ve svatovítské katedrále kardinál Tomášek mši svatou na počest svatořečení Anežky České. Jím podpořený dav se poté přidal k manifestaci na Letenské pláni, kde od 14.00 hod. demonstrovalo kolem 750 až 800 tisíc lidí, kteří vyjádřili svojí podporu Občanskému fóru, čímž dopomohli ke zhroucení komunistického totalitního režimu v Československu.

Antonín Brzek

Narozen 1938, takže už moc dávno, že jo!

Místo pobytu - Praha

Kde jste vyrůstal a jaké bylo Vaše dětství?

Narodil jsem se a do 25 let žil jen s třiletou přestávkou v Hradci Králové. Dost těžko jsem nesl svoje postavení jedináčka, ale jinak si na nic moc v dětství stěžovat nemohu, rodinné poměry byly perfektní.

Co pro Vás znamená život v Harrachově, Praze, dalších městech?

V Praze jsem po většinu života pracoval a ještě trochu pracuji dosud.

V Harrachově jsem od r. 1949 trávil vždy celé letní prázdniny, tak to byl tak trochu můj druhý domov. Krom toho strašně miluji hory a v posledních letech se v pražském vzduchu dusím, takže vítám, že se mohu tady v Harrachově každý týden alespoň 3-4 dny vydýchat.

Co Vás vedlo k rozhodnutí studovat medicínu a proč právě zaměření na psychiatrii a sexuologii?

Lékařské povolání mělo v naší rodině velkou prestiž, ve škole mne bavila biologie na rozdíl od matematiky a v Hradci byla tehdy medicína jediná vysoká škola. Otec, jako člověk zasažený Vítězným únorem, nemohl po r. 1948 vykonávat žádné slušné placené zaměstnání ve své profesi, a tak studium mimo Hradec představovalo pro rodinu neúnosně vysoké finanční náklady.

No a psychiatrie? Docela mne zajímala již na studiích, i když jsem tehdy ještě dával přednost interně. Potom se ale ukázalo, že do nemocnice bylo možno rychleji odejít právě na psychiatrii, která tehdy rostla, a tím bylo rozhodnuto. Pak jsem uvítal možnost se

specializovat v sexuologii, protože to zase znamenalo možnost dostat se z rutiny na OUNZ na univerzitní pracoviště. Také jsem si tím uspokojil v psychiatrii nenaplněnou touhu zabývat se tak trochu i tělesnou stránkou medicíny.

Jak jste se stal věřícím?

K víře jsem přišel velmi levně a nezaslouženě, protože mne matka dala pokřtít již v porodnici, jak bylo tehdy obvyklé.

Nabídnete nám nějaký osobní pohled na farnost v Harrachově nebo naše ostatní farnosti?

Protože můj pobyt v Harrachově končí obvykle nedělí, vítám, že tam máme kostel. Moji rodiče, na rozdíl ode mne, byli názoru, že pravidelná účast na bohoslužbách je nadbytečná horlivost, nadto dle matky nebezpečná, protože většinu roku je v kostele zima a člověk se může nastydnout. O letních prázdninách kupodivu v Harrachově do kostela se mnou rodiče zašli, kdežto v Hradci jsem si celoroční účast na bohoslužbách prosadil až někdy po 15. roce věku v rámci pubertálního vzdoru vůči rodičovské autoritě. Tak jsem si na harrachovský kostel již jako kluk zvykal. Bohužel, v poslední době počátek nedělní bohoslužby v 15 hodin mi znesnadňuje návrat do Prahy (jezdím autobusem), a tak to řeším buď cestou přes Příchovice, nebo zajdu večer v Praze k mému kamarádovi z dětství Tomáši Halíkovi.

Většina lidí dává přednost racionálnímu pohledu na svět. Náznorným příkladem člověka, který spojuje vědu a víru, je např. Marek Orko Vácha. V jakém vztahu máte vědu a víru vy a s jakým pohledem se nejčastěji setkáváte v praxi?

Myslím, že pochopení faktu, že věda a víra jsou dvě různé a svěbytné oblasti lidského poznání, není nová již nejméně 100 let, i když někteří jednodušší lidé, a to hlavně v té ateistické části národa, to stále nechápou.

Jsou to dva pohledy na jeden svět, tak jako

na minci vidíme dvě odlišné fasety, přestože mince je jedna. Nicméně Marek Vácha zvaný Orko to dokáže mistrným způsobem vysvětlit široké veřejnosti. Díky Bohu za něj.

Napsal jste nejednu knihu v oboru. Jsou podle Vás vaše dřívější teze stále aktuální? Máte nějakou konkrétní, která se, hlavně třeba díky změně společnosti, musela změnit?

Myslím, že nemám stále co měnit na svých odborných ani etických názorech z minulosti, i když mne za to nyní někteří liberální kolegové kritizují. Trápí mne, jak současné ultra-liberální šílenství ohrožuje budoucnost naší kultury.

Co Vám teď dělá radost?

Největší radost mi dělá, že stále mohu zajít na hory a tam se za slunného počasí kochat pohledem na geniální Boží dílo.

Co je vaším životním mottem?

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel, ale myslím, že nyní to postupně formuluje Sv. Otec.

Již od 2. vatikánského koncilu jsem těžce nesl spory konzervativců a liberálů v církvi. Na konzervativcích mne štválo, že jsou netolerantní, a to především s ohledem na moji profesi psychiatra – sexuologa. Nejen z mé práce vím, jak těžké až nemožné je pro mnoho

lidí dostat některým přísným morálním požadavkům Učitelského úřadu. Na druhé straně u liberálů jsem měl nepříjemný pocit, že v jejich pojetí církev a její učení se rozměňuje na drobné a tak pozbývá význam pro tento svět.

Až nyní v osobě papeže Františka se spojuje úcta ke konzervativním hodnotám a plná tolerance k lidem, kteří nemohou, nebo zatím třeba ani nechtějí tradiční normy chování respektovat. Sám nechápu, proč jsme to nepochopili dříve. Teprve nyní jsem pochopil poselství tolikrát v kostele slyšeného a v kázáních rozebíraného Ježíšova vyprávění o koutku a pšenici. Jak je možné, že nám trvalo dva tisíce let, než jsme je dokázali správně pochopit? Amezitím se nám podařilo napáchat velké škody tvrdým zacházením s koutkem, až jsme tím mnoho pšenice rozduplici. Takže bych to motto formuloval: Úcta k tradici a respekt k těm, kdo ji nemohou, nebo t.č. dokonce nechtějí ve svém životě naplňovat, zvláště, pokud hledají Krista. Jak řekl Sv. otec: „Kdo jsem já, abych je soudil?“. A Sv. Otec pro mne představuje naši současnou církev.

Děkuji Vám za rozhovor, kterým jste přispěl k seznámení farností a přeji Vám, aby Vám nový liturgický rok přinesl radost a pohodu do všeho, co děláte.

Veronika Palmová

Střípky bratra Iva

Kostely a kaple po revoluci

Po roce 1989 bylo v české církevní provincii postaveno 12 sakrálních staveb (3 kostely a 9 kaplí), zatímco v moravské církevní provincii je to 77 staveb (28 kostelů a 39 kaplí).

V české provincii bylo realizováno nejvíce sakrálních staveb v diecézi královéhradecké (celkem 7 - 1 kostel, 6 kaplí), nejméně v Českých Budějovicích (žádná).

V moravské provincii je na prvním místě Olomouc se 42 realizovanými stavbami

(21 kostelů a 21 kaplí), nejméně má diecéze ostravsko-opavská, kde bylo realizováno „jen“ 15 staveb (11 kostelů a 4 kaple).

Provedeme-li srovnání mezi diecézemi moravské provincie, zjistíme, že v brněnské diecézi bylo postaveno více kaplí (14, 7 kostelů), v olomoucké je počet vyrovnán (21 a 21), v ostravsko-opavské je naopak daleko více kostelů (11, 4 kaple).

Luštěnka

Blížíme se k vánocům nebo – což je výstižnější – štveme se k nim nebo, zaměstnání něčím jiným, necháváme se k nim hnát, každý svým krokem, svým stylem. Vhodnější by bylo očekávání. Ne ovšem čekání na svátky, rozhodující je... (dokončení citátu v tajence)

Gustav Ebeling

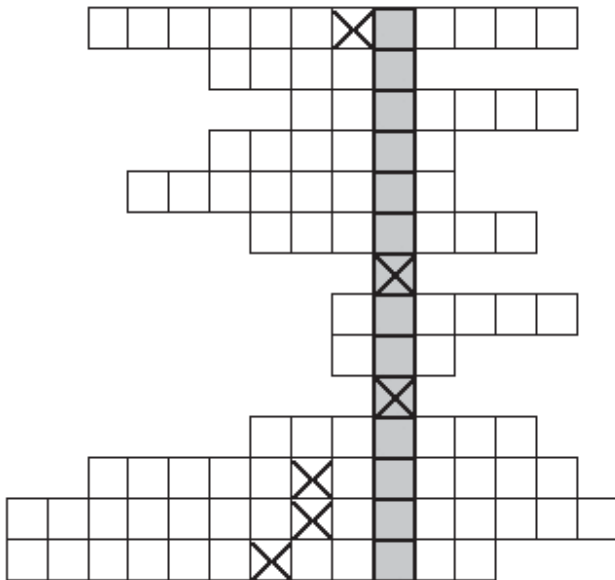
K získání tajenky stačí doplnit svátky nebo svěťce podle nápovědy a pomocí může být i datum letošního roku, kdy je slavíme.

Anička Marková

Patronka Čech 13.XI
 Patronka světla 13.XII
 Biskup 6.XII
 První mučedník 26.XII
 Mučednice Alexandrijská 25.XI
 Patronka hudby 22.XI

 Apoštol, bratr Petra 30.XI
 Apoštol, evangelista 27.XII

 Patronka homíků 4.XII
 Josef, Marie a Ježíš 28.XII
 Patronka řádu Alžbětinek 17.XI
 Obyvatelé nebeského království 1.XI

Perličky z ohlášek

Tématem večerního kázání bude: „Co je peklo?“ Přijďte dříve a poslechněte si zkoušku našeho sboru.

Věřícím, kteří mají děti a nevědí to, oznamujeme, že v přízemí máme dětský útulek.

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytnice nad Jizerou. Náklad činí 130 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.com; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 15. února 2015